

IVANA NOVÁKOVÁ

SERAFÍNA A DRÁK

SERAFÍNA A DRAK

Ivana Nováková

1. vydání

vydáno v prosinci 2018 jako 81. publikace

vydal Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN 978-80-7570-127-5 (epub)

ISBN 978-80-7570-128-2 (mobi)

ISBN 978-80-7570-129-9 (pdf)

OBSAH:

1. kapitola.....	5
2. kapitola.....	20
3. kapitola.....	39
4. kapitola.....	59
5. kapitola.....	76
6. kapitola.....	87
7. kapitola.....	112
8. kapitola.....	130
9. kapitola.....	159
10. kapitola.....	177
11. kapitola.....	196
12. kapitola.....	206
13. kapitola.....	219
14. kapitola.....	241
15. kapitola.....	253
16. kapitola.....	266
17. kapitola.....	285
18. kapitola.....	298
19. kapitola.....	321
20. kapitola.....	340
Doporučujeme.....	350

Pohled na draka, plujícího hlubokým blankytem, byl majestátní. Dlouhý, štíhlý krk shora chráněný trnovými výrůstky nesl trojúhelníkovou ještěří hlavu s obrovitou tlamou. Z dálky pochopitelně nebyla vidět dvojitá řada zubů ostrých jako střepy, pevně semknutých uvnitř. Ve sluneční záři se leskly šedozelené šupiny trupu. Kožovitá křídla máchala vzduchem s elegancí a zdánlivou lehkostí. Drápy na nohou měl napůl sevřené jakoby připravené uchvátit kořist. Těžiště vyvažoval ocas zakončený děsivými ostny.

Drak nedokázal chrlit oheň. Tato aktivita není technicky možná ani u magických bytostí, které se živí sacharidy, proteiny a uhlohydráty ve formě panen. Jedná se o výmysl lidových vypravěčů. Jenže když takové nestvůře zíráte tváří v tvář, je vám podobné pozitivní ujištění celkem k ničemu.

1. KAPITOLA

ZIMNÍ KRÁLOVNA

Když Elytrigie překročila práh, staré dřevo vzdychlo a obrazilo jasné zelenými lístečky.

„No nazdar,“ pomyslela si Serafína. Ze své pozice, hlubokého předklonu, viděla z mocné panovnice pouze rozkošné střevíčky a lem roucha. A ještě tu rašící přírodu.

Za dámou vstoupily do síně mohutné, vysoké mužské boty s okovanou špicí. V lehkém odstupu pro zvýšení napětí se v zorném poli objevily nohy podivné bytosti s jedním chlupatým chodidlem a kopytem na té druhé. Serafína rychle polkla žaludek. V životě se nesetkala s tvory, přesněji obludami nazývanými nižší víly. Taky se jí naskýtala první příležitost spatřit královnu, prý nejpůsobnější ženu na celém světě. Rozumně však usoudila, že nemusí splnit všechny osudové výzvy najednou, neboť za kulhavým napůl člověkem, napůl kozlem se dovnitř sunuly jakési ještěrcí tlapy podpírané zezadu silným ocasem jako obtloustlou holí.

Z toho důvodu upírala zrak způsobně do jasanových fošen podlahy i poté, co opět vzpřímená naslouchala vítacímu projevu knížete.

Luag, vládce lidí Soumračného kraje, byl přirozeně charismatický muž, vysoký a šlachovitý způsobem, který dával tušit, že by nebylo radno s ním vstupovat do křížku. Tmavé vlasy i vousy prokvetly šedinami v míře vyšší, než by odpovídalo věku. Oslavné formule pronášel hlasem jasným a uctivým. Ani náznakem se nezachvěl obavami, ačkoli nesnáze představovala už sama návštěva nejvyšší panovnice nad víly i lidmi v jeho domě.

„Přijímáme dary i pozdravy,“ přerušil jej netrpělivě královnin společník hlasem, který Serafině připomněl tmavý, hustý med. Odvážila se mžiknout očima na vznešenou vílu. Ověřila si předpoklad, že panovníci doprovází zdejší místodržící Armadal. Sice i s ním měla tu pochybnou čest prvního osobního setkání, ale bratři jí urozeného pána popsali dost přesně, takže netrpěla pochybnostmi.

Armadal se víc podobal lidem, avšak vílí podstatu nezapřel. Měl postavu urostlého třicetiletého muže, většinu kůže podobající se kůře olivovníku skrývalo honosné hedvábí a umně zpracované kožešiny, kučeravé tmavě hnědé vlasy také působily přirozeně. Pouze obličej měl protáhlý a tvar zdůrazňovala ještě křivka obočí. Směrem ke spánkům ubíhala divoce vzhůru, což působilo hodně démonicky.

Zrak sice zvedla na prchavou chvilku, ale i ta stačila, aby se nyní prala se skládankou znepokojivých obrazů. Královnina tvář byla souměrná a něžná jako kresba mrazu na skle. Bodejť, že člověka napadají slova jako led, sníh, zima. Panovnice měla vlasy jiskřivě bílé. Vypadalo to... zvláště. Zvěsti o kráse nesmírné vznikly nejspíš z obecně panujícího strachu a touhy zalíbit se vládkyni. A tvorové postávající v průvodu? Napůl lidé, napůl příšery s kůží jednou krytou šupinami, jindy hustým ochlupením, nebo napodobující kůru stromů.

„Královna dorazila na pravidelnou inspekci kraje a je zavalena povinnostmi. Přesto byla nucena všechny závazky odsunout stranou, aby s tebou, Luagu, projednala hrubá provinění, jichž se tvůj lid dopustil.“

Síní neproběhlo zašumění úžasu. Před mocnými nesmrtelnými nebylo radno projevovat jakékoli emoce a poskytovat jim záminku ke krutým postihům. I otcův hlas zněl nezúčastněně, když se zeptal, jakou chybu měl jasný pan Armadal na mysli.

„Před časem jste uspořádali velké oslavy a klaněli se vašim bohům. Pominu související otázky, kde jste na podobné hýření vzali jídlo, volný

čas a elán. Zdá se, že daně budeme muset zásadně navýšit v souladu s vašimi možnostmi. Ale o tom dnes nehodlám mluvit. Svým divokým třestím jste totiž způsobili pohromu pro celý náš svět. Všiml sis, ty ubohý člověče, co se od té doby objevuje na obloze?“

Tentokrát sebou Serafína vyděšeně trhla. Cože?

„Předpokládám, že hovoříte o drakovi, kterého jsme zahlédli před časem letět nad panstvím,“ ujistil se Luag stále přísně neutrálním tónem. „Naše oslavy Boha nejsou nikterak bouřlivé, jedná se o průvod městem, slavnostní obřad v chrámu a následnou hostinu. Zrušili jsme v souladu s vašimi rozkazy všechny ostatní slavnosti a zábavy. Domnívám se, že tato jediná povolená radost je nezbytná, aby lidé vydrželi celý rok usilovně pracovat a sloužit naší nejjasnější vládce. Mohl byste, prosím, objasnit, jak spolu tyto dvě záležitosti souvisí?“

„Zdalipak víš, kde se nachází pravá vlast všech draků?“ zeptala se královna tiše, jako když zvoní stříbrné zvonečky.

„Nikoli, paní.“

Pousmála se a Serafině přeběhl mráz po zádech. „Přece v lidské mysli, hlupáku. Někdo z vás uvolnil příšeru ze svého vědomí, ta se zhmotnila a nyní tyranizuje panství.“

Pod zjevnou nesmyslností pronesených slov se otřásl i železné sebeovládání vládce Soumračného kraje. Ztěžka si povzdechl a sotva znatelně zavrtěl hlavou. Ne, že by jej věčné šarády s intrikánskými vílami a tance na hranici únosnosti lidských možností těšily, ale dosud je poměrně bravurně zvládal. Nastal čas na prohru?

„Co poroučíš, nejjasnější královno?“ Hluboce se poklonil.

Kráska stříbřitých vlasů rozladěně mlaskla a Serafína k ní v tu chvíli pocítila naprostý odpor.

„Přiznáváš tedy bezvýhradnou vinu na této katastrofě?“ štěkla.

„To nemohu, nejjasnější královno. Nejsem si žádného zločinu vědom. Nikdo z lidí nevyvolal obludu o své vůli, s úmyslem škodit.“

„Výmluvy! Hněvám se!“ Královnin hlas náhle připomínal ledový severní víchr. „Příšera loví v mých lesích a působí velkou škodu. Jsem nucena nabídnout drakovi oběť, která jej snad na čas uchlácholí. A jelikož jsi neštěstí způsobil, požaduji úlitbu po tobě. O slunovratu přiveď na hrad svou dceru! Mimochodem ráda bych ji nyní osobně poznala.“

„Veličenstvo,“ namítl otec, „Serafína je útlá dívka. Navrhují pro draka připravit tučné kusy dobytka v množství, které jej zcela jistě uspokojí.“

„Zadrž!“ vykřikl Armadal a vykročil směrem k Luagovi. „Jak si dovoluješ odmítat splnit královnino přání? Která z přítomných žen je tvou dcerou?“ Otáčel hlavou a obhlížel shromážděné. „Nebo ji před námi ukrýváš?“ Na rtech se mu zavlhl úšklebek. „A nepokoušej se smlouvat! O oběti drakovi se handrkuješ jako nejubožejší trhovec. Pamatuj, že chodíš po tomto světě pouze z dobré vůle naší panovnice.“

Otec sklopil hlavu, ale hned se narovnal, v tváři opět neproniknutelný výraz. Kývl na hospodyni. Ta se otočila a natáhla k Serafíně ruku.

Dívce hučelo v uších, před očima se jí dělaly mžitky. V hrobovém tichu se nechala odvést ke knížeti. Nohy ji poslouchaly neochotně a vratce. Zastavila se před královnou, otcí po levici.

Elytrigie si ji pozorně prohlédla. Sladce růžové rty zkřivil letmý úšklebek.

„Hm, máš pravdu, je kostnatá. Oblečená jako služebná. Skutečně jsem očekávala větší krasavici.“

Nápodobně, blesklo Serafině hlavou.

„Nedá se nic dělat,“ povzdechla si panovnice. „Jak jsem řekla, tak bude. O slunovratu očekávám tuto ženu na hradě v patřičně slavnostním oděvu. Sám dobře víš, jak se tobě a všem lidem povede, pokud se pokusíš mé přání nevyplnit. Poklekni! Odcházím.“

Svaly přítomných zareagovaly bez zásahu rozumu a všichni klesli k zemi. Elytrigie máchla stříbrem vyšívaným pláštěm a obrátila se k východu.

„Nudila jsem se!“ štěkla na Armadala, když procházela veřejemi. Listí pod jejíma nohama zčernalo a zkroutilo se, jako by je sežehl mráz.

Sotva síň opustili nesmrtelní, lidé se začali vytrácet bezhlučně jako stíny. Očima se vyhýbali jeden druhému. Mezi prvními odešel Luag ve společnosti správce a svých synů. Ani Serafinu nepovzbudil pohledem. Zpět na nohy jí musela pomoci hospodyně.

„Běž si po své práci,“ zamumlala Dolidh. „To ti pomůže.“

„Ale já... zahynu!“ pípla zděšená dívka.

Hospodyně se ošila. Staletí krvavých válek a problematického soužití s vílami rozložilo několik základních lidských vlastností, mimo jiné schopnost soucítit s trápením druhého. Stiskla dívce předloktí.

„Tvůj otec je nejlepším vladařem, jakého jsme kdy měli. On už něco vymyslí. Určitě,“ dodala nejistě.

To těžko, chtělo se Serafině nahlas křičet. Jak lze vymoci nějaká práva na bytostech prakticky nezranitelných, divoce bojovných, necitelných a naprosto postrádajících morálku? Trásla se a přemáhala slzy. To není pravda! Nemůže být. Zdálo se jí to. Probudí se zalitá potem ve své posteli. Ztěžka si povzdechla a na prsou jí zabolelo.

„Tak, to by stačilo,“ ztratila s ní Dolidh trpělivost. „Je potřeba nakrmit vepře. Běž jim odnést pomyje. Do slunovratu zbývá téměř měsíc času. Ono to nějak dopadne.“ Pokrčila rameny a obrátila se k odchodu.

Zbytek dne se Serafina pohybovala napůl v mlze. Stále nemohla uvěřit tragickému zvratu svého osudu. Otec pro ni neposlal, aby s ní promluvil. Bratry nepotkala. Vlastně se jí začali vyhýbat všichni. Sotva vstoupila do kuchyně, ženy umlkaly v hovoru a odvracely tváře. „Copak jsem nakažená morem?“ chtělo se jí křičet, ale zoufalství stále nedosahovalo takové hloubky, aby porušovala společenská pravidla tak hrubě.

Večeři, krajíc chleba, kus tvarohu a odvar z čekanky si odnesla do svého pokojíku. Ale sotva polkla první sousto, sevřel se jí žaludek a pocítila nutkání zvracet. Talíř i hrnek odsunula a v houstnoucím šeru seděla u stolu. Nevidoucí oči upírala na tmavnoucí oblohu. Ruce si nervózně mačkala v klíně.

Vílám se podařilo lidský rod téměř vyhubit. V dosažení tohoto cíle jim bránilo jediné – lidé uměli některé věci vyrobit lépe než ony. Nesmrtelným scházely schopnosti logické a tvůrčí mysli. Například uvařit pivo či vykvasit víno představovalo nesplnitelný problém. Serafina se ušklíbla. Lidé domestikovali všelijakou havěť. A víly si jako domácí zvířectvo chovaly člověka.

Vzpamatovala se za naprosté tmy. Na co čekala? Vstala a naučeným pohybem se natáhla pro zbytky, aby poklidila. A zarazila se. Celý život dřela jako nádenice. Ne, necítila proto hořkost. Všichni včetně otce museli ohýbat hřbet pro nesmrtelné vládce. Ale dnes večer si povolila náznak vzdoru.

Dívka nechala nádoby na stole a vyklouzla na chodbu. Běžně tiché sídlo umlklo ještě důkladněji. Až na chodbu druhého patra, kde měla komůrku, se nesl osamělý tlumený hovor, bezpochyby z knížecích komnat. Po špičkách tam zamířila. Dobrá, otec s ní odmítá mluvit, ale

ona potřebuje jeho útěchu a povzbuzení. Dosud se k dceři vždy choval hezky. Vážil si její práce stejně jako úsilí bratrů. Často od něj zaslechla vlídná slova, pochvalu. Vždy ji pozorně vyslechl, když potřebovala poradit či zatoužila splnit skromné přání. Nevyhověl jí pokaždé, ale to nebylo možné, to chápala.

Otec ji miloval! Věděla to. Na schodech nabyla jistoty, že se celý den straní z jediného důvodu. Vymýšlel, jak by nesmyslný a krutý příkaz obešel. Častokrát se mu přece něco takového podařilo. Pravda, nikdy se vládkyně nevyjádřila tak přesně. Ale on si s tím poradí.

Po špičkách, bez jediného zašramocení, se přikradla ke dveřím. Ano, poznala otcův hluboký hlas a rozrušený tón Ciarana, nejmilejšího bratra. Nečekaně světlovlasý a nezvládnutelně vášnivý mladík právě divoce bojoval za Serafinin život.

„Připadám si, že mluvím s dubem! Nemůžeš přece naši sestru obětovat! Bude ti chybět jako matka, utrápíš se. Navíc už tak máme málo žen. Serafina je zdravá a silná, může přivést na svět spoustu krásných dětí. Při Bohu Všemohoucím, bojuj za nás!“

Otec zněl unaveně, jak už po tisíci opakoval totéž: „Ciarane, jsi drzý. Nemám na vybranou a ty to víš. Celé dnešní představení sloužilo jako provokace. Jsem jediný vladař, na jehož území se dosud neválčí. Polední kraj je již dočista pustý. Pokud řádění Elytrigie někdo přežil, utekl pod naši ochranu. V Jitřních zemích teče v korytech řek lidská krev. Ano, se Serafinou zemře moje schopnost cítit radost a štěstí. Ale nemohu ohrozit lid, jemuž vládnu. Královna by rozpoutala pravá jatka a svým zrůdám dovolila, aby se živily naším masem.“

„Pak si sama podřeže větve, na níž sedí! Už teď pro ni pracuje málo lidí. Například množství vína požadované Půlnočním dvorem vůbec nejsme schopni dodávat, protože v našem kraji neroste. Nemůže si to dovolit! Prostě nemůže!“

Serafině bušilo srdce tak hlasitě, že to snad muselo být slyšet i za zavřenými dveřmi.

„Ona nepoužívá rozum, synu. Mluvil jsem o tom soukromě s Armadalem. Ten to chápe. Však víš, že s ním je dohoda možná. Ale proti královně je bezmocný. Vždyť ona vraždí i své rodáky. A víly se nerodí tak snadno jako lidské děti.“

„Kdo by chtěl přivést potomky do takového světa?“ vykřikl nešťastný Ciaran.

„Tiše! Vidiš, sám si říkám, jaký jsem byl před lety hlupák.“

Zadržované slzy protrhly hráz a smáčely tváře. Zpět do pokoje doklopýtala poslepu. Nerozsvěcela, aby světlo pod dveřmi neprozradilo pohyb. Roztřesenými prsty uvolnila šněrování na šatech a svlékla se. Po hmatu hrabala v truhlici s oblečením. Vytáhla jelenicové kalhoty, které oblékala v zimě do lesa. I obyčejný úbor služky nosila raději než mužský oděv, ale nebylo zbylí. Nikdo se o ni nepostará, musí to zvládnout sama.

Dlužno dodat, k čemu je potom člověku rodina?

Jsem chorá, zhodnotila sama sebe jízlivě, když v slabé měsíční záři klopýtala úzkou pěšinou podél rybníka k lesu. Namísto povznesené radosti, jak snadno se jí podařilo uprchnout, ji tísnilo vědomí nesplněné povinnosti a výčitky, že sbalila pro vlastní potřebu celý bochník chleba a velký kus syra. No co, ušklíbla se, už otcí víckrát ujídat nebudu.

Načež ji opět přepadl záchvat tichého pláče při vzpomínce na hospodyní. Matku si Serafína nepamatovala. Osamělá žena panující nad kuchyní a spižírnu měla náruč vždy otevřenou pro trápení malého děvčátka. Vysvětlila dívce, sotva se věci začaly komplikovat, složité záležitosti mezi muži a ženami. Upozornila ji na mladého kováře i poněkud staršího, ale laskavého a vtipného knihkupce, kteří po ní

pokukovali. Serafině jejich pozornost lichotila, ale žádnému nevěnovala láskyplnou přízeň. Díky Bohu za to, uvažovala smutně. Aspoň nyní královnino nařízení nikomu nezlomí srdce.

Probudila se zpocená do jasného slunečního svitu. Vymotala se z teplého pláště a posadila se. Copak počasí také poslouchá krvelačné víly? Celé situaci by slušel úporný déšť, skučící poryvy větru, bijící hrom a divé záblesky nebeského ohně. No, romantiku si bude muset každý domyslet.

Vydala se k jihu. Jinam nemohla zamířit, protože na sever od sídla se zvedaly hory, kde stál mimo jiné hrad místodržícího Armadala. Aby zmátla případné pronásledovatele, vyšplhala se do lesnaté stráně nad obchodní cestou. Divokým ostružiním se prodrala zhruba do poloviny svahu a pokračovala po vrstevnici tak, aby stále držela směr rovnoběžný se silnicí.

Nešlapala ani slabou hodinku, když zaslechla od města dusot kopyt. A do háje! Bleskově se přikrčila pod nejbližším malinovým houštím. Po cestě projížděli tři jezdci. Předpokládala, že se jednalo o muže, kteří měli uprchlíci vystopovat a dovléct zpět. Podle plavé kštiny poznala Ciarana. Soucitný bratr jí do vzorce příliš nezapadal. Přemluvil jej otec, aby obecný zájem nadřadil nejvroucnějším citům? Nebo ho obloudil smyšlenou historkou, hlavně když nezbednou sestru přivede zpět?

Sotva zmizeli za zákrutem, začala šplhat výš mezi kmeny a křovinami.

Otcova země byla nejvíce osídlená ze všech ostatních, přesto ji tvořila podle všech objektivních měřítek divoká pustina. Ano, unikla pátračům, pokud vůbec měli dotyční v úmyslu ji chytat. Jenže už třetí den bloudila hustými lesy, prodírala se roštím, šplhala do kopců, aby nahoře zjistila, že pro vysoké stromy nevidí do dálí. Nebyla schopna určit, kde se nachází. Snažila se putovat na jih, ale mnohokrát musela změnit směr.

Jednou zahlédla na palouku medvěda. Vyděsil dívku k smrti. Úlek ji zřejmě zachránil, a pak také z pekla štěstí, protože vanul příznivý vítr. Zkameněla hrůzou a zvíře její přítomnost nezjistilo. Pohnout se dokázala až dlouho poté, co chlupáč s bručením zmizel v podrostu.

Vyhledala si suché místo pod skalním převisem a zachumlala se do pláště. Následně začala přehodnocovat důsledky útěku. Octla se sama v divočině. Z chleba jí zbývala poslední kůrka. Mělo smysl budovat si přístřeší a poustevničit uprostřed lesa? Existence bez lidí, bez skrovných svátků, bez knih a vyprávění za zimních večerů pro ni představovalo živoření. Co vlastně svým počinem získala?

Sotva padla tma, dostala odpovědi.

Jako ve známé pohádce se mezi stromy objevilo světýlko. Musela se poměrně rychle rozhodnout, zda se odváží potáčet černým lesem k lidskému sídlu, nebo nabídku osudu velkoryse odmítne. Protože neznámý zcela jistě nebude pálit drahocenný vosk či olej celou noc. A sluneční světlo zhatí kouzlo navigačního paprsku. Rozhodnutí strávit zbytek života jako samotářka vzalo poměrně rychle zaslé, když jí kanula vyhlídka, že po dlouhých dnech pronese (a uslyší) lidskou řeč.

Prodírání lesní houštinou zabralo víc času a sil, než předpokládala, a světlo zhaslo dřív, než dosáhla cíle. V posledním vzepětí vůle pokračovala poslepu směrem, jehož správnost nedokázala ověřovat, načež se únavou sesypala do pichlavého jehličí a chraští a rozplakala se.

Když na ni zaútočilo obrovské, chlupaté zvíře, vyděsila se a hlasitě zařvala. Schoulila se do klubíčka, zakryla hlavu rukama. Slyšela hlasité supění, cítila uslintanou tlamu blízko obličeje. Až poté tvor zaštěkal a pánovitý hlas zvolal: „Ticho! Drápe, k noze! Tak, a teď se ozvi, skřítku fňukálku, ať tě můžu lépe najít, upéct v peci a potom sníst.“

Nad vyděšenou Serafinou se rozhořela lampa a oslnila ji. Neznámému neviděla do tváře. Velký pes ji napjatě pozoroval, když se hrabala na nohy.

„To jsem blázen,“ mudroval hlubokým, zastřeným hlasem lesní tvor. „Předpokládám, že jsi knížecí dcerka Serafina, kterou hledá polovina země. Muži, kteří by měli teď, na konci jara usilovně pracovat na polích, se zdržují pátráním po jednom pískletu. Tak jdeme. A nedoufej, že zase utečeš. Dráp tě dohoní a rychle zapomene na dobré vychování, nebudu-li nablízku.“

Serafina šlapala poslušně před zarostlou, špinavou osobou zahalenou do notně odraného pláště s kapucí. Nedokázala určit, zda cítí zoufalství či úlevu. Přesně vzato ji zaplavily obě protichůdné emoce zároveň, a v obrovitánské míře. Celé tři dny se pokoušela vzdorovat osudu, aby nakonec zjistila, že pokora a poslušnost pro ni znamenaly víc než pochybná svoboda. Než doklopýtala k polorozpadlé chýši, nejvíc ji trápilo pomyšlení na veřejné zostuzení a pocit, že zklamala milujícího otce.

Ukázalo se, že neznámou osobou byla bylinkářka Borgach. V chatrči dala Serafině napít. Jídlo dívka odmítla. Nejen že nestihla za krátký čas své revolty opravdu pořádně vyhladovět. Především nebyla schopna požit sousto kvůli rostoucímu pocitu viny.

„Umíš vůbec mluvit?“ zajímala se Borgach.

„Ano,“ zamumlala uprchlice. Seděla na kusu rákosové rohože a uvažovala o vyhlídkách na zbytek života. Otec ji zavře do vězení, protože mu nedala na vybranou. Místo hrdosti si ponese na popraviště potupu. Propána, proč si při vybíhání z rodného domu nezlomila nohu?

„Z jakého důvodu jsi utekla?“

„Co chcete slyšet? Že jsem nezodpovědná, sobecká potvora, která dostala strach o svůj ubohý život a ohrozila spoustu nevinných lidí?“ Napadlo ji, že v důsledku tohoto rozsáhlého průšvihů bude snesitelnější za měsíc umřít, než poslouchat další a další roky nekonečné výčitky.

Stará žena s vráscitou kůží sežehlou sluncem a hustou kšticí nečesaných vlasů se posadila na houni naproti.

„Ne, to jsem slyšet nechtěla. Mohla bys mi podrobně vyličit, jak probíhala návštěva naší velevážené panovnice v sídle tvého otce? Zprávy, které kolují mezi lidmi, jsou protichůdné a dost nesmyslné.“

Serafina unaveně trhla rameny. „Tak to jste nejspíš slyšela čistou pravdu.“

Borgach se upřímně rozesmála.

„Zнала jsem tvou matku, děvče. Byla to divoká kočka, veselá, plná života. Každému řekla na rovinu, co měla na srdci. Lidé soudili, že se k usedlému, vážnému Luagovi vůbec nehodí. Ale ti dva spolu byli naprosto, bezvýhradně šťastni. Doplnovali se, víš? Co jednomu přebývalo, daroval druhému. A v tobě jako kdyby se spojili. Jsi mírná i vášnivá, uctívá i drzá. Je to hezká směsice.“

Serafina vykulila oči. „Vy se na mě nezlobíte?“

„Proč bych měla? Vyděsila ses k smrti. Tvůj otec zřejmě nesebral dost odvahy, aby ti tu hrůzu pomohl nést. Nejspíš se obával, že bys jej viděla zlomeného. Muži a jejich hrdost! Pche. Napáchá většinou víc škody než užitku.“

„Královna povídala, že prý draci sídlí v lidské mysli. Že jsme toho tvora vytvořili sami.“

„Hm. Na tom něco bude. Psychika je opravdu nesmírně mocná. Jenže to, co v poslední době poletuje na nebi, nikomu z hlavy nevystřelilo. Ten drak je skutečná potvora z masa a kostí. Takže si spíš myslím, že královna vyčetla hezkou metaforu v knize, a poté ji použila proti nám.“

„Co mám teď dělat? Zostudila jsem tatínka. A,“ vzdychla, „nechce se mi umřít.“

„Těžká věc. Nějakou hanbou se nemusíš trápit. Žádná kaše se nejí tak horká, jak se uvaří. Soustřed' se spíš na potíže s drakem. Hrozí ti vážné nebezpečí, a vlastně nejen tobě. Zatroleně.“ Podrbala se ve vlasech. „Každopádně myslím, že jsi udělala dobře, když jsi utekla. Nechat se obětovat jako ovce? Copak to je osud hodný Luagovy dcery? Na druhou stranu nemůžeme poskytnout královně záminku k rozpoutání krvavých jatek.“

Žena překvapivě pružně vyskočila na nohy. Přešla v nevelkém příbytku k truhlici, otevřela ji a prohrábla uložené věci.

„Na, tady máš můj zimní plášť. Roztáhni si ho na rohoži, ať se ti lépe spí. Ráno moudřejší večera, už je stejně pozdě. Musím se nad celou věcí důkladně zamyslet.“

Serafína se probudila zvláště smířená s vyhlídkou na tragický konec. Stále cítila pálení na hrudi a smutek. Veškerý vzdor však vyprchal. Borgach připravovala venku na ohništi kaši a poslala dívku natrhat pár jahod na ochucení. Pak si sedly na zápraží.

„Víš, že jsem jednou navštívila sídlo místodržícího na Růžové hoře?“ pochlubila se nečekaně bylinkářka. „Dopřavdy. Byla jsem tehdy strašlivě nešťastná. Já pocházím z Polední země. Ve válce zahynula téměř celá moje rodina, otec, bratři, manžel. Já v té době nosila pod srdcem nový život a matka rozhodla, že spolu utečeme sem. Jenže nás královniny zrůdy pronásledovaly. Matku vážně zranili. Na cestě jsem nedokázala najít potřebné byliny a připravit léky. Scházely mi

čisté obvazy. Navíc jsme pořád prchaly a skrývaly se.“ Ztěžka si povzdechla. „Dorazila jsem do této krásné země dočista sama. Matka i můj novorozený synek zahynuli cestou. Cítila jsem tenkrát ukrutný žal a vztek a přestala si cenit života. Vypravila jsem se na Armadalův hrad. Vzala jsem s sebou pár nožů z nejušlechtilejší oceli a byla připravená několika příšerám pěkně zatopit, než mě stihnou zabít.“

Serafina napětím ani nedýchala.

„Zamířila jsem k horám, ale v průběhu putování jsem se najednou octla přímo uprostřed vílích zahrad. Myslím, že někde v pískovcových skalách na protější straně tohoto údolí je kouzelná brána. Když se upřímně toužíš dostat na hrad, přenese tě tam.“

„Ja-jak to dopadlo?“ vykoktala zděšená dívka.

„No, vidíš mě přece tady, takže dobře,“ zasmála se Borgach.

„Zabilas je?“

„Koho?“ Stařena mrkla. „Víš, potkala jsem tam pár podivných tvorů. Většinou si hleděli svého, vesměs měli plné ruce práce. A ze mne byli stejně vylekaní jako já z nich. Ti královně neslouží a lidi nevraždí. Dokonce na mě byli milí a ukázali mi pár kouzel s bylinkami. Jsou to napolovic zvířata, když je pozoruješ. Ovládají magii, ale jako by je tato schopnost připravila o část lidství. Vznešené víly tuto ztrátu zvládají o něco lépe, ale stejně jim není co závidět.“

„Včera jsi říkala, že i na mém potupném útěku by se dalo najít něco dobrého,“ nesměle zavedla Serafina řeč na problém, který ji trápil.

Bylinkářka lusкла prsty. „Ano. Rozhodni se sama, kterou cestu zvolíš. Královna si totiž vždy prosadí svou. Můžeš se vrátit domů a vyhovět jejímu přání. Jenže ji nelze uspokojit. Buď jak buď posléze vystupňuje

nátlak, aby rozpoutala válku. Nebo můžeš uprchnout, osobně tedy nevím přesně kam, a skrývat se.“

„Ohrozila bych tím životy všech lidí.“ Sklopila hlavu. „Především těch, které miluji.“

Borgach máchla rukou. „Hloupost. Události bys pouze urychlila. Královna nepáchá zlo kvůli tvé neposlušnosti. Násilí nepoužívá jako prostředek k dosažení cíle. Její mysl je chorá. Libuje si v prováděných krutostech. To je ohavné.“

Zadumaně se zahleděla na zubatý obzor.

„Já osobně bych ti ale radila třetí možnost, sejít do pískovcových skal a dostat se přímo do hradu. Nadběhnout osudu. Tím jej téměř vždy překvapíš. Kdo ví? Třeba najdeš pomoc na místech, kde bys ji čekala nejméně. Pamatuj, že Elytrigii nemá nikdo v oblibě. Ani její nesmrtelní poddaní. Kdyby svitla jediná, nepatrná naděje, jak ji zbavit nezměrné magické moci, či přímo zahubit, spojí se nebe s peklím, aby toho bylo dosaženo.“

2. KAPITOLA

HRAD NA RŮŽOVÉ HOŘE

Nad lesem se vyklenul další slunečný den. Ve vzduchu voněla pryskyřice a jehličí. Dívka bloudila členitým terénem. Šedivé skály tvořily útvary připomínající stavby bájných obrů. Téměř svislé stěny, tajuplné průrvy, stupně schodů zasypané loňským listím. Prolézala kamenným městem a naděje ji opouštěla.

Borgach tvrdila, že se k vilímu hradu dostala, protože si to přála. Jenže Serafina nedokázala v srdci vykutat dost usilovnou touhu. Vlastně by se nejraději ocitla tisíce mil odsud. Vzpomněla si na loňské léto a výpravu k mořskému pobřeží. Ano, tam by se jí líbilo žít. Rozhodla se však spáchat hrdinský čin. Možná spíš vrcholně hloupý pokus.

Který byl navíc zjevně odsouzen k nezdaru. Protáhla se úzkou štěrbinou, aby vykoukla opět do téhož lesa, kropenatého prasátky slunečního svitu. Nedá se nic dělat. Nad vlažnou snahou navštívit Armadalovo sídlo zlomila hůl a vyrazila na sever.

Hopsala ze svahu dolů, klouzala vrstvou spadaného jehličí, přelézala kameny, obcházela křoviny a dlaněmi maně hladila drsnou kůru stromů. Zdálo se jí, že les řídne, protože mezi skalisky prosvítalo víc světla. Zamířila přímo k další průrvě a...

Vykočila na volné prostranství, pokryté trávou hebkou jako hedvábí. Překvapeně se rozhlédla. Až se vylekala, když zjistila, že palouček končí dravou bystřinou a za ní se rozkládají nejúchvatnější terasové zahrady, jaké by si dokázala vysnit. V jejich středu se k blankytu vzpínaly stíhlé bílé věže a špičaté červené střechy paláců.

„Do háje,“ zamumlala a ruce se jí roztřáslly.

Nad pestře kvetoucími záhony v protějším svahu se třepotala křídla velkých motýlů, ale jiného živého tvora nespatriila. Rychle proudící voda hučela, v mírném vánku šepotalo listí a lehce se o sebe třely větve.

Serafina se ohlédla, aby v nejhorším případě dokázala najít cestu zpět. Magická brána se skrývala v loubí řídkého smíšeného lesíka, v němž nebylo ani památky po malebných pískovcových útvarech. Odevzdaně pokrčila rameny a zamířila vstříc neradostné budoucnosti.

Nedaleko místa, kde se nacházela, byla říčka překlenuta dřevěným můstkem bez zábradlí. Za ním dívka pokračovala po cestě vysypané pískem a skleněnými valounky. Ta se vinula krátce podél břehu, aby zabočila do svahu a poskakováním po občasných schůdcích mířila výš k hradu. Tyrkysové zeravy a nízké jalovce ji vroubily a vytvářely malebná zákoutí. Serafina minula dva sloupky s hlavicemi zdobenými kamennými květy a prošla tepanou branou do ornamentální zahrady. Podél zídky bujela levandule. Po pergolách se pnuly růže, přes kameny a okraje teras přetékały skalničky. Do trávníků se zakusovaly kaluže pozdních tulipánů a pěnišníky hýřily pestrými barvami. Magnólie vypadaly jako obří svatební kytice a půdu kropily závěsemi narůžovělých lístků.

Serafina kulila oči. Tak ohromnou plochu musela udržovat celá armáda zahradníků, ona však zatím nespatriila ani jediného tvora vyjma neopatrné veverky, která přeběhla po trávniku a rychle vyšplhala po kmeni jírovce nahoru. Za světlounce zelenými listky převísle břízy se mihla barevná křídla pohádkových motýlů. Nad záplavami květů bzučely včely.

V malém altánu se posadila na kamennou lavičku. Nepotřebovala si odpočinout, ale lákal ji výhled na proměnlivá zákoutí a pranic netěšilo pomýšlení na cíl cesty. Zaujala ji velká straka, pyšně vykračující po záhonku. Větrík si pohrával s větvemi keřů, shazoval okvětní plátky na písek pěšiny.

„Propánajána!“ vyjekla zděšeně. Uvědomila si bytost dokonale splývající s pozadím, která ji upřeně pozorovala z baldachýnu březových větví. Ihned vyskočila na nohy.

„Dobrý den,“ pozdravila zdvořile. Hlas se jí zachvěl jen nepatrně. Borgach přece tvrdila, že jí nižší víly neubližovaly. A tvor skutečně moc strachu nenaháněl. Vlastně nejvíc ze všeho připomínal zhruba desetiletého chlapce s velkýma oříškovýmá očima, rozčepýřenými žluto-hnědo-zelenými vlasy a kůží vzhledu třesňové kůry.

Pomalu vykročil směrem k ní, lehce se poklonil a odpověděl. Hlas měl měkký a melodický.

„Zabloudilas?“ zajímal se.

„Ne. Vypravila jsem se za vaším vládcem. Královna Elytrigie mi uložila úkol a já jsem jej přišla splnit.“

„Ach tak.“

„Promiňte,“ vzpomatovala se. „Jmenuji se Serafína.“

„Těší mě. Já jsem Lachaidh.“ A najednou se za jeho zády zvedl barevný oblak. Zírala na drobné víly s blanitými křídly všech odstínů duhy. Zdálky právě je považovala za obří motýly. Stvoření byla velká asi jako Serafinino předloktí. Drobné obličejíky se přičinlivě mračily, pestrá křídla zuřivě čeřila vzduch. Dívce se zdálo, že slyší bzučení rozezlených vos, až si všimla, že stvoření brebentí jedno přes druhé.

Chlapec jim podle všeho pozorně naslouchal, ale posléze rozvážně zavrtěl hlavou.

„Ano, máš pravdu, je to lidská žena, ale dosud nic nepoškodila, neutrhla jedinou květinu, nešlápla do záhonu. Zlobíš se zbytečně, Ros.“

„To je...“ vykoktala. „Vy pečujete o zahradu? Ach, přijměte můj neskonalý obdiv. Je nádherná! Nikdy jsem neviděla nic tak úžasného. Ty vyvážené tvary a kompozice všelijakých rostlin. Jste umělec. Vy všichni,“ dodala rychle, a ještě se uctivě uklonila.

Rozčilené hlásky umlkly. Víly jen zlehka mávaly křídly. Kolem těla se jim vlnily dlouhé lesklé vlasy vždy ve shodné barvě, jakou měly létací blány té které z nich.

„Děkuji. Jste velmi zdvořilá a pozorná. Mohu pro vás něco udělat?“ otázal se zahradník.

„Ehm, byla bych vám vděčná, kdybyste mi ukázal cestu do hradu a případně informoval pana místodržícího o mé přítomnosti na jeho území.“

Chlapec kývl. „Doprovodím vás.“ Otočil se a vykročil po cestě vzhůru. Serafína jej následovala a za zády cítila chvění vzduchu. Musíme tvořit malebný průvod, pomyslela si.

Prošli další brankou a octli se ve vnitřní zahradě s jezírkem pokrytým lekníny. Pěšina se rozvětvila a proplétala mezi ozdobně sestříhaným zimozelením a množstvím rozevlátých soch. Hoch však mířil přímo k hlavní bráně. Úpatí schodiště hlídali na obou stranách kamenní lvi, kteří ale otočili hlavou, když kolem nich Serafína prošla, a blýskli po návštěvnici zářivými očima.

Létající víly zůstaly venku. Serafína s průvodcem pokračovala do rozlehlé haly. Snažila se soustředit na nadcházející setkání a nerozptylovat se zíráním na luxus v paláci. V Luagově sídle bylo všechno zařízení přísně účelné. Pán domu neměl v oblibě ozdoby. Nebo mu spíš nezbyvaly prostředky na okrasné, postradatelné předměty. Zde se snažila bez záchvěvu závidi klouzat očima po mramorové dlažbě, křišťálových lustrech, bohatě zlacených reliéfech, křehkých

porcelánových vázách plných květin. Většinu z toho vyrobili lidé, přesto si podobné věci nemohli do vlastních domovů dovolit.

Stejně jako v zahradě, ani v paláci si nevšimla žádné víly, nicméně po zkušenostech s, ehm, „Větvičkou“, svým průvodcem, předpokládala, že kouzelní tvorové splývají s okolím a prohlížejí si ji z úkrytu.

Chlapec zamířil k vysokým proskleným dveřím na opačném konci dvorany. Ty se otevřely dřív, než uchopil kliku. Za nimi postával vytáhlý, hubený muž a beze slova se ukláněl. Oči měl celé černé, bez bělma. Když otevřel ústa a pronesl: „Uvedu vás k Jeho Jasnosti,“ všimla si Serafína řady špičatých zubů.

Větvička jenom kývl hlavou, otočil se a odcházel. Serafině se sevřelo srdce. Měla by sluhovi zopakovat důvod, proč přišla? Ále, čert to vem. S hořkosladkou úlevou si uvědomila, že svůj osud už nemůže zhoršit, ať udělá cokoliv. Zhluboka se nadechla a následovala chlapíka do obrovských dvoukřídlých dveří.

Vstoupili do knihovny. Serafína tlumeně vzdychla, když jí zrak zabloudil k úchvatným malbám na stropě vzdušné, světlé místnosti. Raději upnula pozornost na Armadala, který seděl v křesle za stolem zavaleným listinami.

Místodržící se překvapeně opřel do bohatě vyřezávaného opěradla. Serafína si všimla, že má opravdu krásné šedé oči orámované hustými řasami. I s podivně protáhlou tváří to byl velmi pohledný muž. Sluha k němu došel a cosi mu pošeptal do ucha. Armadal ho mávnutím ruky přerušil a vstal.

„Slečna Serafína? Vítejte v mém domě. Čemu vděčím za nečekanou návštěvu?“ Připadlo jí, že mu obličejem proběhl záblesk nevole. Obával se snad, že začne prosit o milost? Ale lidé přece dávno pochopili, že víly význam tohoto slova neznají.

Ošila se. „Přišla jsem splnit svou povinnost.“

Zarazil se. „Kníže Luag vás měl dopravit na Růžovou horu před slunovratem. To je zhruba za tři týdny.“

Po krku až k tvářím jí stoupala červeně. „Bojím se, abych nevyvedla nějakou hloupost. Tady mě můžete zavřít do vězení. Budeme mít všichni jistotu, že bude královnino přání vyslyšeno.“

„Co je to za přání?“ ozvalo se.

Serafina nadskočila. Vůbec si nevšimla, že v místnosti sedí další osoba. Na pohovce pod oknem zvedl hlavu od knihy světlovlasý mladík. Vypadal dočista jako člověk. Zírala na oči v barvě jantaru a narůžovělou pleť. Dobrá, zlaté lokny byly možná trochu hustší než obvykle. Možná měl na zádech pod košilí složená průsvitná křídla jako pilné zahradníkovy pomocnice. Nebo mu narostly blány mezi prsty na nohou. Kdo ví.

Odložil svazek, zvedl se.

„Seznamte se,“ pronesl tiše Armadal. „Princ Azdarchon, princezna Serafina.“

Trhla sebou znovu. Poprvé v životě ji někdo označil tímto titulem, ačkoliv ano, byla nevládnoucí členkou panovnického rodu. Ale princ Azdarchon? Při Bohu Milosrdném, snad to není syn strašlivé Elytrigie? Rozšířila oči úlekem, když si to uvědomila. Nastal konec lidstva!

„Mohla byste mi odpovědět? Nebo ty, Arme?“ zeptal se mladík podrážděně.

„To nejsou problémy, kterými by ses měl v této chvíli zatěžovat,“ odvětil Armadal falešně lehkavým tónem.

I kdyby byl princ nejlaskavějším člověkem na světě, jakože nemohl být, toto doporučení by ho naštvalo, pomyslela si Serafína. A mladíkovi pochopitelně zrudly tváře. Nasupil se.

„Co to má znamenat?!“ zvýšil hlas.

„Královna si přeje, abyste mě o slunovratu obětovali drakovi, prý jako trest za to, že jsme ho přivolali k životu,“ pronesla zřetelně. Armadal zalapal po dechu a zavrtěl hlavou. No co, uvažovala. Vícekrát než jednou mě zabít nemůžou.

Zato Azdar kriticky přimhouřil oči. „Co to je za hloupost? Vždyť ta holka je jen kost a kůže! Není vůbec hezká.“

„Obávám se, že účelem nebylo nasytit draka,“ reagovala uštěpačně, „nýbrž ublížit otci. A to se královně podařilo bez ohledu na moje vystouplá žebra.“ Otočila se k místodržícímu. „Omlouvám se za komplikace, které jsem způsobila, ale nerada bych poškodila knížete nebo svůj lid. Můžete mi aspoň v tomto směru vyjít vstříc?“

Ztěžka si povzdechl. „Jistě, to já se musím ospravedlnit za nezdvořilé přijetí. Ještě jednou vás tu vítám. Bude pro mne potěšením nabídnout vám pohostinství.“

Promluvil k sluhovi: „Ihned připravte pro slečnu nejhezčí pokoje jižního křídla.“ Ten se beze slova uklonil a odkvačil.

„Provedl bych vás po paláci, ale pokud jste urazila celou cestu až sem pěšky, musíte být velmi unavená. Taog i Sorchá dokážou být velmi rychlí. Doprovodím vás do apartmánů. Služebná mezitím připraví lázeň. Později se s vámi velmi rádi setkáme u večeře.“

„Jistě,“ zabručel blondýn.

Serafina následovala Armadala více než překvapená dosavadním vývojem událostí.

„Královna není na hradě přítomna?“ zeptala se opatrně, když stoupali po schodech do patra.

„Ach, nikoli. Nikdy se tu dlouho nezdržuje. V Jitřním kraji se stále válčí, konflikt vyžaduje její trvalou přítomnost. Navštívila nás pouze krátce, aby vyřídila nezbytné státnické záležitosti.“ Hovořil vyrovnaným tónem jako otec. Jak to říkala Borgach? Panovnice má spoustu nepřátel?

Zavedl návštěvnici do pokojů, které jí na zbytek existence poskytl, a dvorně se rozloučil. Serafina si nebyla jistá, zda jí uhlazené chování krvelačných víl vyhovuje, nebo naopak leze na nervy jako donebevolající pokrytectví. Ale skutečně se cítila hodně unavená, takže filosofické disputace odložila na zítřek.

Na prahu ji přivítala Sorcha. Stejně jako Taog měla oči bez bělma, akorát jasně fialkové. Pramínky stejné barvy zdobily i její jinak šedě stříbřité vlasy.

Serafina dostala k dispozici salón zařízený rozkošným zlaceným nábytkem, pohovkou, několika křesílky a stolečky. Potěšeně přejela prstem hranu velkého psacího stolu u okna. Ložnici dominovala olbřímí kulatá postel ve výklenku s bohatě řasenými závěsy ze zlatého sametu. Nepřinesla si žádné šaty, které by bylo možno uložit do převlékárny, takže další místnost jen zběžně přelétla očima. Ale dočista konsternována zůstala v koupelně. Zírala na mramorovou nádrž zapuštěnou v podlaze, plnou vody s vonnou pěnou.

Sorcha začala princeznu svlékat a snažila se ji i vykoupat jako malé dítě. Jenže dívka byla zvyklá celý život tvrdě pracovat a svoje potřeby vždy obstarávat dost samostatně. Poděkovala služce a požádala o chvilku soukromí. Na víle bylo poznat, že se jí příkazy protiví, ale

poslušně sklopila hlavu a odkráčela se slovy, ať paní zavolá, až bude potřebovat pomoc.

Serafína vlezla do teplé vody. Vdechla vůni měsíčku, arniky a nějakého neznámého koření. Všimla si talíře s ovocem, přichystaného k pravé ruce. Od rána hladověla, při pohledu na potravu se jí sbíhaly sliny. Opatrně vložila do úst kousek jablka. V uších jí zazvonilo varování, aby nejedla nic, co nabízí víly. A co se může stát? Bude je muset na slovo poslouchat a pak ji zabijí? Zavřela oči a vychutnávala si nakyslou šťávu na jazyku a pomalu odplouvající bolest svalů.

Otevřeným oknem dovnitř vlétl vánek přinášející vůně ze zahrad. Nač se trápit zítřkem? Začala zpívat. Nic truchlivého, obyčejnou písničku o lásce a sladkých polibcích. Že je dosud neokusila a už to nestihne napravit? Propána, nikdy přece nemůžeme získat všechno!

Ležela by ve vaně navěky, ale odporně brzy se vrátila Sorch a důrazně dívku upozornila, že musí z chladnoucí vody vylézt. Poté pokožku své paní natřela růžovým olejem a pomohla jí obléknout šaty, které poskytl pan Armadal.

Serafína se trochu vylekala. Sice tyrkysovou splývavou róbu neodmítla, ale nějak nedokázala vykoumat, jak místodržící získal za tak krátkou dobu oděv pro nečekanou návštěvu. Patří ty šaty královně Elytrigii? Otrásla se. Snad nikoli. Doufejme! Sorch jí upravila složitý účes, ozdobený perlovou síťkou a množstvím květů. Na tmavých vlasech to vypadalo opravdu hezky. Před odchodem na večeři se prohlédla v zrcadle. Ano, byla hodně štíhlá a k tomu vysoká. Ale ať si nafoukaný hejsek říká, co chce, dnes jí to slušelo.

Taog čekal na chodbě a ten kousek do jídelny, která ležela na témže patře jako její pokoje, ji galantně doprovodil. Snažila se kráčet důstojně, ale přesto zvědavě pozorovala každý podezřelý stín, zda se v něm neukrývají další obyvatelé hradu. Přece jenom se sídlo zdálo dosti pusté.

Vstoupila a zarazila se na prahu. Pánové stáli u okna a s pohledem upřeným na úchvatný západ slunce vedli vážný rozhovor. Kníže Luag v obdobné situaci rozhodně odmítal dceřinu společnost. Na rozdíl od něj se Armadal ihned usmál a spěchal jí vstříc.

„Jste oslnivá jako nejjasnější hvězda na obloze, má drahá.“

Nevěřila mu ani slovo, ale hezky se to poslouchalo. Uvedl ji ke stolu a osobně přisunul židli, když usedala. Nalil číši vína.

„Mohu poprosit o pramenitou vodu?“ požádala.

„Pro vás cokoliv, má krásná paní.“ Pokynul rukou. Tiše jako stín připlul Taog a postavil před ni karafu s průzračnou tekutinou. Poděkovala.

Zato prince její přítomnost žádným štěstím nenaplňovala. Posadil se společně s Armadalem, něco zahuhlal na pozdrav a pustil se do jídla. Serafina měla opravdu velký hlad, ale snažila se jíst co nejzpůsobněji. Věděla, že vznešené víly se o lidech vyjadřují hanlivě, když dojde na společenské chování. Ne že by na tomto aspektu momentálně záleželo, ale nechtěla zavdat Azdarovi důvod k uštěpačným poznámkám. Opatrně vkládala do úst kousky ulomeného pečiva, sousta masa a zeleniny. Vše zapíjela vydatnými doušky vody.

„Ochutnejte víno, je opravdu vynikající,“ doporučil jí Armadal. Zřejmě získal několik posledních lahví z Polední říše krátce předtím, než navěky zpusťla. Každému dle jeho zásluh.

„Děkuji, nechci. Obávám se, že by mi rychle stouplo do hlavy.“

„Věříte těm praštěným pomluvám, že víly nabízejí lidem jen očarované jídlo?“ ušklíbl se blondýn.

„A ne snad?“

Armadal se zasmál. „Máte mé slovo, že vás zde nabízené lahůdky k ničemu nezavazují. Mimochodem zvyk nabízet hostům potravu, aby se cítili povinováni vůči hostiteli, jsme převzali od vás, lidí.“

A dovedli jej k dokonalosti, pomyslela si.

„Překrásně zpíváte,“ změnil místodržící nečekaně téma.

Zakuckala se a zčervenala. „Omlouvám se. Nedomyslela jsem to otevřené okno.“

„Pochválil váš zpěv, a vy reagujete, jako by vás haněl!“ zvýšil hlas Azdar. „Co je to s vámi? Jak se zdá, lidé nejsou schopni ani normálního rozhovoru. A nás označují za intrikány!“

„Proto jste se nás rozhodli vyhubit? Máte rozhodně dobře nakročeno.“

Zrudl a přestal žvýkat, ačkoliv měl plnou pusu jídla.

„Jste neúnosně drzá,“ zasyčel vztekle, když se mu podařilo polknout. „Jak by se vám líbilo, kdyby...“

„Azdarchone!“ napomenul ho Armadal důrazně. „Tato situace je obtížná pro všechny. Zkus v sobě vyhledat lepší stránky své povahy.“

Serafina sklopila hlavu. Výtka platila stejnou měrou i pro ni. Místodržící se zatím choval vybraně a velkoryse. Neškodilo by projevit stejné vlastnosti na oplátku.

„Umím hrát na několik nástrojů. Mám hudbu opravdu ráda. Taky skládám písničky. Nic komplikovaného,“ dodala rychle. „Jenom popěvky.“

Armadal se překvapeně naklonil blíž. „Odpoledne jste zpívala svoje písně?“

Tváře měla jako pivoňka. „Některé, ano.“

„Zaznamenáváte je?“

Váhavě přikývla. „Popsala jsem už celý sešit.“

„Mohu je vidět? Tedy, rád bych si je opsal, pokud by vám to nevadilo.“

Ošila se. „Budete muset požádat otce. Nechala jsem všechny věci doma. Ale jsem si jistá, že vám vyhoví.“ Poplašeně zamrkala. Pronesená slova vyzněla hluchě a falešně. Za daných okolností se jejich význam neblaze posunul. Odsunula židli a zvedla se.

„Omluvte mne, prosím, ale jsem velmi unavená. Půjdu si lehnout. Děkuji za večeři. Ehm, také za vaši nesmírnou laskavost.“

Armadal i princ způsobně vstali. Místodržící pokynul Taogovi, aby Serafinu doprovodil.

„To není nutné,“ odmítla jeho služby. „Copak mi tady hrozí nějaké nebezpečí?“

Ach, marnost nad marnost. Zoufale se rozhlédla po přítomných. Ostudu už nepřizívovala žádnými dalšími slovy. Podkasala sukně a utekla do svých pokojů. Když je nejhůře, člověka zpravidla zachrání rozestlaná postel.

Ze salónu byl opojný výhled k jihu na terasy zahrad, zvlněnou krajinu pod horou a v dáli střechy rodného sídla. Až ji překvapilo, že byla schopna na město hledět bez návalu stesku a lítosti. Postávala u otevřeného okna a upíjela čaj. Měla za sebou první noc v domě nepřítele. Spala špatně a budila se z děsivých snů. Ale snídani přichystala Fialka v soukromí a Serafína za to byla neskonale vděčná.

Právě si všimla jezdce na bílém koni, který uháněl od hradu k lesu na západě, když se ozvalo zaklepání. Otevřela dveře.

„Mohu vás pozvat na procházku? Rád bych vám provedl po domě.“ Armadal se zdvořile ukláněl. Oblečený byl ve volném temně zeleném hedvábném kabátci a barva oděvu příjemně zvýraznila krásu jeho obličeje.

„Bude mi nesmírným potěšením.“ Serafína se vzchopila k zářivému úsměvu. „Koukám,“ máchla rukou k oknu, „že prince jsem definitivně odradila. Mrzí mě to. Opravdu se vynasnažím chovat laskavěji.“

„Ach, tím se netrapte. Azdar má poněkud obtížný úděl.“

„To my všichni,“ skočila mu do řeči.

Pokýval hlavou. „Máte pravdu. Ráno jsme se trochu pohádali. Víceméně jsem jej žádal o totéž, co jste právě sama za sebe navrhla. Podle toho, jak se naštvál, soudím, že uznal mé stanovisko. Půjdeme?“

Přijala nabízené rámě.

„Pokusím se odsunout všechny svoje povinnosti, ale nemohu zaručit, že se vám budu moci věnovat stále,“ pronesl na úvod. „V tom případě se, prosím, zabavte, jakkoli vám bude příjemné. Vyjadřovala jste se velmi pochvalně o zahradách. Lachaidh vám bude kdykoli k dispozici.“

„Musí mít s tak rozsáhlými pozemky spoustu práce.“

Prekvapeně zvedl obočí. „Nikdy jsem o tom takto neuvažoval.“

Raději spolkla neuctivou poznámku. „Každopádně vaši nabídku přijímám. Abych se vyhnula nedorozumění, mohl byste mě upozornit na místa, kam mám zapovězený přístup?“

Zarazil se. „Teď právě mě žádné nenapadá. Pohybujte se svobodně, kdekoli budete chtít. Jen se možná vyhýbejte kuchyni. Náš kuchař je poměrně nedůtklivý, a vám jako člověku by rozhodně nelahodil jeho zjev, takže jej ve vlastním zájmu nezkoušejte potkat. Ale vaří opravdu výtečně. Budete-li mít na cokoli chuť, požádejte Sorchu.“

Navštívili obrazárnu ve druhém patře, v dlouhém sále s okny na sever, aby sluneční svit nepoškodil malbu. Místodržící hlasem podbarveným nepokrytou pýchou hovořil o jednotlivých plátnech. Pozorně naslouchala a nešetřila obdivem, ačkoliv jí vystavená díla připadla jedno jako druhé. Nic, co vytvořili lidé, nepůsobilo tak jednotvárně. A za skutečně osvěžující považovala právě ty obrazy, které víly ukořistily od smrtelníků.

Snažila se své mínění nedávat najevo, koneckonců měla dlouholetou praxi ve skrývání pocitů. Tím více ji Armadal překvapil, když se na konci prohlídky zastavil a pronesl: „Zdá se, že vás umění mých rodáků nijak významně neuchvátilo.“

Opět ji uvedl do rozpaků. „Snažila jsem se chovat zdvořile,“ zamumlala.

Netrpělivě máchl rukou. „Cením si toho. Nicméně vaše nešťastná situace může přinést i něco dobrého. Rozhodně neschvaluji vzájemné invectivy, jimiž se častujete s Azdarem, avšak já osobně bych byl nesmírně vděčný za upřímný názor.“

Zavrtěla hlavou. „To není prozíravý požadavek. Moje mínění nemusí být lichotivé. A navíc bude ryze osobní. Sto lidí, sto různých pohledů na věc.“

„Ano.“ Upřel na ni nádherné šedé oči. „Ale vinou našeho přístupu k smrtelníkům nemám možnost zjistit ani jeden. Naléhavě vás o něj žádám.“ Rozmáchlým gestem ukázal na galerii. „Nejsem hlupák. Já vím, která díla jsou ta nejlepší z celé sbírky. Proto jsem si dovolil včera

poprosit o vaše písně. Víly vládnou magii a žijí velmi dlouho. Myslím, že z těchto důvodů ztratily, pokud vůbec kdy měly, tvůrčí schopnosti. Naše hudba je nádherná, ale stále stejná. Na celém světě stavíme identické paláce. Zato lidé nevyrobí ani dvě láhve vína shodné chuti.“

Ošila se. „Nevím, zda tento jev lze považovat za výhodu.“

Pousmál se. „Sto myslících bytostí, sto názorů. Já se domnívám, že ano.“

Princ se z vyjížděky stále nevracel, takže poobědvali sami dva.

„Doporučoval bych, abyste se odpoledne prošla v zahradách. Od západu se blíží změna počasí, zítra bude nejspíš deštivo.“

Zabloudila očima ven. Stav věcí odhadl správně. Do včerejška hluboce blankytné nebe překryly lehké závoje vysokých mraků.

„Snažte se vyhýbat Rosi a její družině. Ona je poněkud zlomyslná. Ne že by vám chtěla vážně ublížit, ale její vtípky mi připadají poněkud neomalené. Sám se divím, že Lachaidh její přítomnost stále snáší.“

„Řekla bych, že je do Větvičky zamilovaná,“ plácla Serafina bez rozmyslu.

„Do Větvičky?“ podivil se. „Myslíte našeho zahradníka?“

„Ano. Omlouvám se. Když jsem ho viděla poprvé, pozoroval mě zpod loubí březových haluzí. Nějak mi k němu to slovo naskočilo dřív, než jsme se vzájemně představili.“

„Vidíte, přesně o tom jsem hovořil nahoře v obrazárně.“

Odpoledne se zvedl vítr a v zahradě chumelily bělavé okvětní plátky. Větvičku se suitou našla v závětrí východního svahu. U paty vodárny vyrýval cibulky odkvetlých tulipánů. Barevné víly posedávaly na zídce

terasy, cákaly se u fontánky, bzučely Větvíčkově kolem hlavy. Když se Serafína přiblížila, houfně se zvedly a utvořily letovou formaci.

„Mohl byste mě, prosím, provést zahradou a ukázat zdejší zajímavosti?“

Krátce zvedl hlavu, ale opět zabořil rýč do země a obrátil drn. Předklonil se a z hlíny vydlobával cibulky.

„Procházet se můžete sama,“ huhlal u toho. „Mám spoustu práce.“

O tom nebylo pochyb, jenže Serafína panovačně pohodila hlavou a napůl v žertu prohlásila: „Měl byste mi vyhovět, jsem princezna!“ To slovo se jí vážně zalíbilo.

Pochybovačně ji přeměřil. „Nevěřím vám. Včera jste dorazila na hrad oblečená jako pobuda, dnes tu couráte ve vypůjčených šatech.“

Rozesmála se. „Z tohoto úhlu pohledu máte naprostou pravdu. Tak já vám raději pomůžu.“ Klekla do záhonu. „Vy budete rýt a já vyhrabu cibulky. Půjde nám to rychleji.“

Překvapeně zamrkal, ale Serafína se zatvářila dost nesmlouvavě. Zabodl tedy rýč do hlíny a přišlápl ho. Chvilí pracovali mlčky. Dívka byla hbitá a zručná, zanedlouho měli záhon hotový a přesunuli se k druhému.

Létající víly je pozorovaly naprosto bezhlučně, jen se vznášely kousek nad jejich hlavami. Serafína netušila, která z nich je velitelka. Ale víla s temně rudými křídly a vlásky se držela nepatrně stranou a pozorovala Větvíčku s pevně sevřenými rty.

Serafína ji pozdravila a představila se. Červená víla zdvořilost opětovala.